Ч. 67 (11.408). Львів, середа 27. березня 1929. Рік XLVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 5·00 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Польська еміграційна політика.

Варшава, 21. березня 1929.

II.

Для повної ілюстрації подаю, що з одного повіту велюнського виїхало в тім році до Німеччини 23,721 осіб на сезонові роботи. Коли порівняємо цю цифру хоч би з велюнського повіту з цифрою неповна 500 українських робітників з цілої Польщі, то це дасть нам картину польської еміграційної політики відносно нашого народу, що не потребує ближчих пояснень. Те саме явище бачимо і цього року, де кільком українським повітам львівського і станиславівського воєвідства призначено контингент не вищий як мин. року, а в додатку вербується тільки поляків. Приміром для самбірського повіту призначено 200 осіб, з чого для українських громад приділено всего 30, а коли і ця трицятка зголосилася до реєстрації, то не одержала реєстраційних карт, хоч на них зголосилася 18 ц. м., а на їх місце зареєстровано поляків. Можна приняти, що в цьому році на 100.000 сезонових робітників до Німеччини число українців винесе всего около чверть процент. Українського робітника на заробітки до Німеччини не пускають мимо великого безробіття у нашому селі і мимо пануючої там нужди.

Положення сезонового робітника або й сталого у Франції є гірше як в Німеччині. Зрештою, тамошній ринок є мало поємний і може занятти і займає тепер около 30.000 робітників у Польщі — головно в рільництві. Польська держава і польські товариства інтересуються долею робітників, для яких вислано священиків і учителів. Між тими робітниками є кілька тисяч українських робітників і робітниць (около три тисячі річно) зі Східної Галичини, яким вдалося дістати до Франції, але ними ніхто не опікується. Що більше, не впускають там навіть наших священиків. Коли мин. року кількох наших священиків подало прохання на видачу пашпортів на виїзд до Франції для заспокоєння релігійних потреб греко-кат. вірних, то влада відмовила їм видачі пашпортів!

Еміграція з Польщі до інших европейських країв (Бельгія, Данія і Румунія) є дуже маленька і не грає ніякої ролі в еміграційній політиці польського уряду.

Натомісць велику ролю має еміграція заморська, передовсім до Арґентини і до Канади. До Арґентини є слідний безперервний зріст — від 2,407 в 1921 р. до 22,007 в 1928 р. Ця еміграція має переважно характер сезоновий, на місці є неуправильнена і кожний робітник є зданий на власні сили і долю, яка часто робітника заводить. Між робітниками є значне число українців. Так само є замітний зріст еміграції до Канади — з 7,571 в 1921 р. до 27,036 в 1928 р. Виїзджали туди родини в ціли поселення і поодинокі особи в зарібкових цілях.

Канадійське правительство старається обмежити іміграцію словянського елементу (українського, бо цей був домінуючий) до Канади на користь емігрантів англьосаксонських і взагалі германських. Число робітників сконтинґентовано і недавно видано значні емігрантські обмеження. Тому, що українських фармерів у Канаді є чотири рази більше як польських, канадійський уряд признав в 1928 р. з контингенту для Польщі українцям чотири рази більше число як полякам, бо українські фармери не хотять займати у себе польського робітника. І тут польський еміграційний уряд робить нашим емігрантам перепони у виїзді і добився того, що канадійський уряд уневажнив поіменні візвання (ефідей віти), що їх присилали їм наші фармери. В цей спосіб замикається для нашого населення еміграцію до Канади, що мала у нас велике господарське значіння, в користь польського елементу. Еміграція до Зединених Держав припинилася майже зовсім.

Натомісць польський уряд спрямовує українських емігрантів до Бразилії як поселенців, щоби нас у краю ослабити. Йде аґітація за стейтом Еспеcріто Санто, а навіть в останніх часах за Перу. Є це підтропікальні краї, непригожі зовсім для наших поселенців. Еміґрація до Бразилії також цифрово зростає (з 653 в 1921 р. на 4,402 в 1928 р.) і очевидно буде зростати задля браку інших відповідних еміграційних теренів.

Дуже небезпечною є для нас еміґрація до напівдикого Перу. Там польський уряд вислав експедицію і член цієї експедиції п. Вархаловський одержав від перуанського правительства два міліони гектарів на кольонізацію і відпродав їх Банкові Господ. Краєвого за сто тисячів долярів. Другий учасник експедиції п. Реда одержав також значні кольонізаційні простори і концесію з просторами в Перу продав Синдикатові Рільничому з п. Серватовським на чолі. Обі ці інституції мають приступити до виконання своїх кольонізаційних плянів, головно коштом наших поселенців. Роботу вже розпочали і по краю аґенти вербують людей — хоч закон це забороняє — для еміґрації до Перу.

Польський уряд маючи еміґраційний монополь, не дуже то дбає про долю поселенців навіть в часі дороги. Корабельні концесії одержали ріжні маленькі лінії — передовсім італійські, французькі і голяндські — що не мають відповідних кораблів і в дорозі не дуже то дбають про свого кліента. Польський уряд не виміг зовсім на корабельних лініях, щоби вони платили окремі датки на удержання еміґраційних комісарів (на кожному кораблі, яким їдуть еміґранти з Польщі, як це роблять Італія та Еспанія зі своїми еміґрантами є так звані конвоєнти, що їх часом висилає еміґраційний уряд, не приносять ніякої користи, бо їх оплачує корабельна лінія і вони свою поїздку трактують радше як розривку чи прогульку, а не як обовязок допомоги еміґрантам.

Одним словом, польський еміґраційний уряд є ще одним звеном в політиці відносно нашого народу, якого діяльність відчувають наші найширші народні верстви і яка врізується болючо у наші економічні відносини.

Пос. д-р Ст. Баран.

Фош.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 21. березня 1929.

I.

Вчора вечером, в год. ½ 6, закрив очі маршал Фош, а одна частина вечірних ґазет ще того самого вечора випустила в світ окремі видання з довго вже раніше приготованими посмертними статтями. Такими-ж статтями переповнені й всі сьогоднішні ґазети. Нездужав пок. маршал уже від кількох тижнів і уже кілька разів лікарські бюлетини бували песимістичні й віщували небезпеку. Одначе в кількох останніх днях — неначе з приходом тепла й весни після довгої й небувало холодної зими — надія відроджувалася. Лікарі думали, що дужий організм цього 78-літнього старця, знаменито збережений, переможе слабість, яка його пожирала. Вчора рано маршал уперве після довгого часу піднявся з ліжка; одначе незабаром він знов туди поклався — цим разом на завсіди.

Похорон буде — очевидно — величавий. А ляже пок. маршал на вічний сон у тій самій церкві Інвалідів, де лежить Наполеон I. і де спочивають цісарські маршали.

II.

Особу пок. маршала вже за життя окутувала леґенда. Нема сумніву, що смерть його тільки розвине і розширить цю леґенду. Леґенда ця має всі формальні резони: це-ж начальний вожд усіх антантських армій в останньому періоді великої війни — побідному. Те, що не вдалося ні Уфрові, ні Нівелеві, ні Френчові, ні Кіченерові: повести союзні армії до перемоги — припало на долю Фоша. Ає хто інший, а саме він, і він один стояв на чолі союзних армій в хвилі капітуляції Німеччини. Чи крім цього формального резону славної леґенди є ще й резон матеріяльний, себто чи пок. маршал справді був родини найбільших воєнних орлів, з сімі Ганнібалів і Наполеонів, — таке питання навіть не виринає перед свідомістю пересічного обивателя, кольпортера леґенд. Йому ясно: Фош поклав навколішки небезпечного ворога, і він тимсамим пара Наполеонам. А проте питання таке вже ставили і вже на нього відповідали деякі учасники війни; — в будучину те питання буде очевидно ще гостріше виринати, і з історичної перспективи будуть будучі дослідники шукати місця Фошовому талантови чи Фошовому ґенієви в історії воєнного мистецтва.

III.

Старий комендант з першої битви над Марною (майже сучасної з битвою під Яворовом-Городком) з початку вересня 1914 року, маршал Уофр, котрому 1915 року відібрано командування над французькими військами, і якого блеск подекуди прихмарений леґендою ґен. Ґалієнія, оськ, кажуть, висказався про оконечні битви й операції, в яких німці лягли переможеними:

— Так, так! Але якби мати в четвертому році війни три міліони свіжих американських жовнірів супроти виснаженого й здеморалізованого противника, то й перемога не така то вже важка. Вона навіть просто самозрозуміла, і перший-ліпший ґенерал, французький або чужий, осягнув би її, не маючи ні трохи Наполеонівської ґеніяльности...

Можливо, що ці слова — теж леґенда, і що тільки вложено їх в уста відсуненого на бік маршала. А проте таки вони безперечно відповідають правді. Не будь трьох міліонів свіжого американського вояцтва, яке кинулося на втомленого противника, то про капітуляцію з 11. листопада 1918 року не могло бути й мови. А в приведенні американської армії на поля битви заслуги Фошевої не могло бути ніякої. Отже...

IV.

Отже... невже правда є — в приложенні до пок. Фоша — за автором голосної книги „Плютарх збрехав", якої автор, п. Перфе, після чотирьох років щоденного приставання з начальними вождами (він редаґував щоденні воєнні комунікати) втратив усяку віру в ґеніяльність великих воєнних жреців, маршалів, ґенералів? Не конче. Бо пок. маршал таки міг бути воєнним ґенієм, хоча й до перемоги в осени 1918 року вже особливої ґеніяльности не було треба. Можливо, що дивна іронія долі дала безсмертні лаври пок. маршалові за діло оконечного покорення Німеччини, яке в даних відносинах сил уже було самозрозуміле, безсумнівне і розмірно легке, а натомісць відмовила йому можливости виявити в повному блеску свій талант чи свою ґеніяльність у відносинах важких, сумнівних, небезпечних. Можливо, що будь Фош на місці Уофра після Марни 1914 року, — то й німці булиб викинені з Франції і війна була би покінчилася ще 1414 року... Можливо, але доказу на це нема і не буде ніякого.

V

Був пок. маршал і політиком — на щастя тільки теоретичним. Старий Клемансо, котрий висадив був Фоша на маршалківське становище і накинув його на команданта всіх союзних сил, — твердою рукою припинив пок. маршала, коли він після 11. листопада і в часі мирової конференції силкувався накинути країні свою політичну розвязку французько-німецької справи. „Розвязка" ця полягала на тому, що Франція мала анектувати цілий лівий беріг Рену і таким чином на віки (буцім-то) забезпечитися перед німецькою небезпекою. Клемансо розумів, що така „розвязка" — ніяка розвязка, а тільки нова війна в швидкому речинці, і — при цілій своїй ненависти до німців — на плян Фоша не пішов.

Натомісць Мілеран послухав порад Фоша, щоби післати ґен. Веґана з цілим штабом французьких офіцирів на поміч Варшаві перед червоною армією, котра ґнала польських гостей зпід Києва і знад Дністра аж під Варшаву і над Вислу. Таким чином, пок. маршал причинився до забезпечення і розбудування такої Річипосполитої, яку тепер бачите — з кордонами Збруча і Риги.

Взагалі цей маршал, віруючий і практикуючий католик, твердо вірив у Польщу. Так твердо, що не вагався одобрити виправу Желіговського на Вильно, а щодо Східньої Галичини — то не вагався туди поїхати, з парадами, наче до історично-польської країни, ні трохи не турбуючись тим, яке враження така гостина викличе в корінній українській людности. На виправдання пок. маршала можна хіба сказати, що всякі емісарі відомих установ всякі варшавські діячі „україн-

ського" роду не вгавали вппрати в пок. ґенерала, що Польща — „Заборола цивілізації, і протектора України", і що, мовляв, „Україна" „радо" зреклася Галичини за варшавську поміч.

Після таких „інформацій", годі й занадто чудуватися пок. маршалові за його погляд на Польщу, Україну і Галичину.

На парляментарній арені.

Справа „Союзу Українок" на пленумі сойму.

Внесок Українського Клюбу в справі припинення львівським ґродським старостством діяльности „Союзу Українок" прийшов — як негайний — на чергу нарад сойму вже в пятницю 22. ц. м. Негайність внеску мотивувала *пос. Мілена Рудницька*. На початку промови бесідниця поінформувала, що це таке „Союз Українок", який характер тієї організації і який обсяг ділання. „Союз Українок" — казала пос. Рудницька — має фемінистичний характер і метою його організації є громадське освідомлення жінок та призначчення їх до громадської праці. Товариство вчить жінок користати з належної їм рівноправности та, з другого боку, вповє в них свідомість відповідальности, звязаної з громадянськими правами. Т-во веде теж ріжнородню культурну, гуманітарну й економічну аполітичну роботу, уладжує відчити й курси, втримує захоронки й бурси для дівчат, допомагає розвиткові жіночого домашнього промислу і т. д. — В слідуючій частині своєї промови посолка Рудницька представила відомий фактичний стан справи. Мотиви, які спонукали старостство до розвязання „Союзу Українок", не витримують критики, а то з трьох причин: поперше „Союз Українок" не уладжував взагалі ніякої збірки, чого врештою Союзові і само ґродське старостство ясно не закидає; подруге, ці три пані, які збирали гроші, не є членами Союза; потретє, навіть колиб вони були членами Союза, то ніколи жадна організація не відповідає перед законом за поведінку своїх членів, ведену на власну руку й власну відповідальність. Можливостям, які викликав би прецеденс зі „Союзом Українок", присвячено в промові довший уступ. Накінці звертається увагу на значіння „Союзу Українок" для нас і за кордоном, де „С. У." для „Міжнародного Союза Жінок" і „Міжнародньої Жіночої Ліги" є репрезентантом українського жіночого руху. Яке теж враження викличе факт розвязання „Союза Українок" серед тисячних мас українських жінок!

Негайність внеску була ухвалена всіма голосами проти ББ і НД (як звичайно!). Підчас промови пос. Рудницької лунали на польській лівиці ріжні оклики під адресою нинішнього львівського ґродського старости, якого з місця боронив посол Стронський (ББ.). Негайність ухвалено, однак у звязку з кінцем соймової сесії, під неприсутність якої не радять теж і комісії, на парляментарній арені справа мусить ждати аж до слідуючої сесії, себто до червня, або навіть — осени, якщо до того часу не розвяжуть взагалі сойму...

Справа допомоги потерпівшим від морозів.

Дня 22. березня п. р. промовляв на *Бюджетовій Комісії пос. С. Кузик* в справі негайної допомоги малоземельному населенню, потерпівшому наслідком морозів; у цій справі Український Клюб зголосив був наглий внесок. Промовець представив важке положення українського малоземельного селянства, котре сьогорічні тяжкі морози цілком знищили. Знищено молоді сади, пасіки, вимерала бараболя, цей одинокий споживчий продукт нашого селянства, згинула у великій скількости худоба, і селянство стоїть перед маревом голоду в осені, бо не має чим обсіяти своїх ґрунтів. Сподівана повінь ще більше збільшить катастрофу. Деякі оптимісти кажуть, що повені не буде, однак вона певне буде там, де неуреґульовані ріки і потоки і де ця повінь кожного року повторяється, себто в гірських околицях, де вже одинокий добуток рільництва, худоба, в великій части вигинула наслідком морозу. Дотеперішня практика уряду вчить, що допомога уряду в хвилинах елементарних нещасть завжди замала. Промовець подав примір несення допомоги селянству рогатинського повіту, в якому в минулому році град знищив майже цілковито рільні плоди в 17-ти селах. Уряд признав аж 20.000 зол., як процентову позичку для потерпівшого населення, котру старостство приділило Комунальній Касі, що дає векслеві зворотні позички до 1 року на 12 проц. річно. Така 12 проц. векслева позичка є для господарів, яким град знищив рільні плоди некорисна, бо селянин не може не тільки сплатити до одного року самої позички, але навіть і відсотків. Селяни потерпівших околиць внесли подання на відложення залеглих податків до осени і на відписання ґрунтового податку, що є передбачене законом. Однак екзекутори безоглядно стягають податки, хоча населення в тих селах не тільки не має з чого платити податків, але само вже голодує. Тому промовець взиває до ухвалення внеску Українського Клюбу, який взиває уряд зорґанізувати в порозумінні з рільними організаціями негайно допомогу у формі низькопроцентових кредитів. Крім того ставить внесок, щоби для малоземельного населення відписано на біжучий рік ґрунтовий податок, чи щоби відложено до осени платність весняної частини ґрунтового податку і платність залеглих податків. Голосування над внеском Українського Клюбу і внесками інших клюбів в цій справі відложено до слідуючого засідання Комісії.

Присилайте негайно коляду та списки громад і гуртків, що колядували на „Рідну Школу", щоби втягнути їх у загальний список повітів і громад, який ладить до друку Головна Управа „Рідної Школи" у Львові, Ринок ч. 10.

Радянська Україна.

Нове наукове Т-во в Київі.

В Київі заснували філію Української Асоціяції Фізиків. До неї належатимуть фізики, що ведуть наукову й педаґоґічну роботу. Орґаном Асоціяції є „Українські Фізичні Записки", які видає Науково-Дослідчий Інститут у Київі. Асоціяція має філії в Харкові, Київі, Одесі й Дніпропетровську.

Всеукраїнська театральна вистава.

Головна Управа Мистецтва т. зв. головмистецтво рішило зорґанізувати в січні 1930 р. всеукраїнську театральну виставу в Київі. У звязку з виставою театральний Музей Академії Наук звернувся до головмистецтва з предложенням виготовити для неї макети поодиноких постанов українських театрів.

Недостача паперу на Україні.

Недостачу паперу на Україні під теперішню пору пояснює радянська українська преса тим, що всесоюзний паперовий синдикат не виконав своїх зобовязань при доставі паперу для України. Цей синдикат цілковито не виконав пляну достави. І так у першім кварталі господарського року цей трест доставив на Україну замісць 1806 тон тільки 1450 тон паперу для друку, а замісць 1900 тон паперу до писання прислав тільки 1750 тон. За перші чотири місяці цього господарського року не дістала Україна 30 відс. належного їй паперу. Державне Видавництво України, одержавши за мало паперу, не може видати необхідних підручників, що вже повинні були бути в продажі. Колеґія харківського Нар. Комісаріяту торговлі ухвалила поробити в Москві заходи, щоби для УСРР виділяв паперовий трест що-року 20 відс. всеї паперової продукції Союзу.

Педаґоґічний Музей у Київі.

В Київі був перед революцією Педаґоґічний Музей, що мав навіть гарний власний будинок, в якому свого часу містилася Центральна Рада. В часи революції експонати музею найшли приміщення в інших установах, а сам музей фактично перестав істнувати. Тепер довідуємося з радянської преси, що київський окружний відділ народньої освіти приступив до підготовчої роботи над отворенням педаґоґічного музею в Київі. Музей мав би два завдання: зберігати педаґоґічні досягнення та висвітлювати фактичний стан освіти і утримувати досвідну педаґоґічну лябораторію. Ділився́б він на пять відділів, а саме: 1) засобів і методів освітньої праці; 2) підсумовування стану освіти; 3) організації набування трудових звичок; 4) громадсько-корисної праці і 5) мистецького виховання. Музей не матиме загально-українського, а більше льокальний характер.

ВОЛОДИМИР БІРЧАК.

БЕЗЖУРНІ ДНІ.

17)

Оповідання.

(Продовження)

Виминувши болото у воротах і переїхавши болото в селі, повозка неслася легко й вигідно. Грицько і Стецько почали дрімати, тимбільше, що на дворі була спека.

Роман не дрімав, але обтираючи піт з чола, думав свої думи. Думав і роздумував, що тут йому робити. Мама казала їх вивезти як погань, деморалізацію... Найпростіше булоб завезти їх назад у Березівку, звідки привіз їх вчора, але як він міг? Як мав їм це сказати?! Просив-жеж їх на цілі ферії! І що сказали би в Березівці?... Добра думка не родилася. Казав їхати до найближчого містечка і був певний, що до того часу, поки туди доїдуть, чей прийде йому щось путне на думку.

Отже їхали так годину, дві і три, аж перед ними виринув залізничий шлях із телеграфічними стовпами і біля шляху мале містечко.

— Де ми? — спитав, прокинувшися, Стецько.

— Це мале містечко, таке то й таке — відповів Роман. — Гарне містечко, красне містечко й кожному воно подобається.

Переїхали вони ще парусот метрів і віхали в містечко. Роман був розхвильований, піднявся, оглянувся сюди-туди, хотів щось сказати, та знов замовк. По хвилі знов піднявся і знов розглянувся. І промовив голосом, якби сам до себе:

— Ось тут о, зараз ліворуч, о, о, дивіться, є залізнича стація... Ми все виїздимо звідси, бо дуже вигідно їхати. Ось приміром тепер, пята заходить, за пів години йде поїзд. Це дуже вигідно!...

Але ні Грицько ні Стецько, що до нічого не почувалися, не здогадалися, до чого він оце говорить. Вони й не звернули уваги на його слова, розглядаючись довкруги по малому містечку. Стецько побачив, що опис, який він недавно зладив у думках про Цапівку, вповні годився й до цього містечка.

Роман замовк, а по хвилі не вдержав і тяжко зітхнув:

— О, Господи!

— Чогож тобі так тяженько на серденьку? — запитав Грицько.

— Ой, так! — відповів Роман. — Кожна людина має свої гризоти й турботи. І я їх маю! Ой, так, так!

— Якіж це гризоти в тебе? — питав Грицько далі. — Скажи, друже, а лекше стане тобі на серці. Любиш нещасливо? Ну, кажи, не стидайся, це по людях ходить.

— Ні, не те!

— Тебе гризе совість, що нічого не робиш, нічого не вчишся! — промовив знов Стецько. — На твойому місці я урвавсяб! Сидить на селі чотири роки і пальцем не кивне за книжкою. А роки йдуть, безслідно втікають, — а ти що?! Ну, кажи, що ти є?! Який інтелектуальний капітал, яку моральну силу представляєш ти?! Не диво, що час до часу гризе тебе совість — і далі Стецько став говорити Романові проповідь проти неробства, ліни. Говорив так гостро і був такий певний себе, що Роман звісив голову і вже мовчав.

— Куди їдемо? — спитав тимчасом візник, оглядаючись.

— Їдь далі! — відповів Роман.

І знов покотилася повозка вулицями, на яких того дня, в суботу, проходжувалися під вечір жиди, жидівки. Роман нахмарив чоло і все ще думав, кудиб то повести своїх милих гостей... Довго, довго він думав.

— Ага! — і нахилившись до візника, крикнув:

— Їдемо в Калинівку!

— А що в Калинівці? — спитав Грицько.

— Знайомий священик, вступимо до нього — відповів Роман, потираючи себе рукою по чолі.

— А дівчата там які? — спитав Грицько далі.

— Ет, дав би ти собі раз спокій з тими дівчатами! Все дівчата й дівчата! А потім, щоб ти знав, люди виговорюють на те!

— Такі самі розумні, як і ти! Пощож дівчата й є на світі, як не на те, аби їх любити? Ми любимо їх, вони люблять нас — цеж таке ясне й таке — таємниче.

— Але щоб ти потім чув, що люди про тебе говорять!

— Такі розумні, як і ти! — відповів Грицько

Роман замовк.

А тимчасом вони переїхали малий кусник дороги й доїздили вже в Калинівку.

— Романе, до кого ми їдемо? — спитав Стецько.

— До священика. Дуже гостинні люди, він і вона. Нераз просив мене до себе, гостинні дуже люди... А ось і попівство!

В тіни дерев майже на початку села, стояла деревляна церква, а біля неї недавно збудоване, нове ще приходство. Микола затяв коні, щоб з розгоном заїхати перед хатні двері. Стануди. З хати ніхто не виходив. Гості увійшли самі. В сінях мила наймичка підлогу, розлила воду на цілі сіни, шурувала щіткою і до такту співала коломийку. Очевидна річ, що серед тої музики вона й не чула, як гості заїхали і як увійшли. Нагло побачила, кинула все і в двері.

— Гості! Гості! — кричала десь у кімнатах.

Гості перейшли через сіни. Роман застукав у двері.

Справа самоврядування.

ЗАКОНОПРОЄКТ ПРО ПОВІТОВУ РЕПРЕЗЕНТАЦІЮ І ПОВІТОВУ ВИБОРЧУ ОРДИНАЦІЮ В КРАКІВСЬКОМУ, ЛЬВІВСЬКОМУ, СТАНИСЛАВІВСЬКОМУ І ТЕРНОПІЛЬСЬКОМУ ВОЄВІДСТВАХ.

IV. Законопроєкт про повітову виборчу ординацію.

3) Поділ території повіту на виборчі округи. Щоби перевести вибори до повітової ради територію кожного самоуправного повіту ділиться перед розписанням виборів на виборчі округи. Поділ з означенням скількости округів та їх границь переводить воєвода по засягненні опінії заінтересованого повітового і воєвідського виділу.

При творенні виборчих округів слід держатися слідуючих правил: а) кожна громада в цілости має входити в склад одного округа; б) сільські громади лучиться в округи від пяти до осьми мандатових; в) округи сільських громад мають творити одну непереривну територіяльну цілість; г) міські громади, які мають достаточну скількість населення до приділення їм щонайменше трьох мандатів становлять самостійні виборчі округи; д) міські громади, що не відповідають вимогам уст. г), лучиться з іншими міськими громадами, а лише на випадок виїмкової конечности з підміськими сільськими громадами в один виборчий щонайменше трьохмандатовий округ.

Поділу мандатів між виборчі округи мається довершити в такий спосіб, щоби відношення мандатів округи до загальної скількости членів повітової ради в одному повіті відповідало відношенню скількости цивільного населення відповідної виборчої округи до скількости цивільного населення всіх громад, що входять в склад самоуправного повіту. Щодо скількости населення рішає останній урядовий загальний перепис населення.

Зі сказаного бачимо, що кожна виборча округа вибирає певну скількість радних, відповідну до скількости населення. Міські округи вибирають щонайменше трьох радних, сільські від 5—8 радних. Ця постанова має свою історію. Первісний законопроект посла Путка установляв для сільських громад, в яких живе мішане щодо національности населення в дво і три мандатові округи, а крім того сільські громади мали приділювати до округ з узглядненням національного складу їх населення. Такі постанови давали би політичній владі змогу при визначуванні округ так штудерно приділювати громади до поодиноких округ, щоби це вийшло на шкоду українського населення.

Підписаний поставив внесок, щоби цілий самоуправний повіт становив один виборчий округ, а лише голосування відбувалося в кількох чи кільканацяти обводах. Коли я не удержався з цим внеском, поставив новий внесок, щоби кожний самоуправний повіт ділився на стільки виборчих округ у відношенні до сільських громад, скільки є повітових судів. І цей мій внесок перепав, але підкомісія пішла остільки на зустріч моїм бажанням, що в місце дво-і тримандатових виборчих округів заведено пять до восьми мандатові.

Більше мандатові округи утруднюють зловживання при визначуванні округ і улекшують контролю та зорганізування голосування.

4) Чисельний склад повітової ради. Повітова рада складається з 24—40 членів, залежно від скількости мешканців, громад, що належать до повіту на основі посліднього урядового загального перепису населення.

Устійнення чисельного складу повітової ради відбувається на основі слідуючих правил: а) в повітах, що нараховують до 72.000 мешканців, повітова рада складається з 24 членів; б) на кожні дальші 3.000 мешканців припадає по одному дальшому членові повітової ради з тим обмеженням, що загальна скількість радних не може переступати числа 40; в) при устійнюванні скількости членів ради на основі уст. б) рештки більші як 1500 береться в рахубу, менші ні.

Пос. Volод. Целевич.

„Плебісцит" Мусоліні.

Як відомо, Мусоліні і фашисти здобули собі державну владу силою, а після того „очистили" парлямент, звели його до ролі дорадчого чинника, повисилали на вигнання або до вязниці на Ліпарських островах всіх своїх політичних противників, скасували свободу преси, зборів і обсадили всі уряди, почнаючи від найнижчих по селах і аж до найвищих виключно своїми партійними членами. Таким чином з політичного боку режім фашизму цілковито нічим не ріжниться від режіму комуністичного.

Тепер Мусоліні хоче надати своїй владі характер леґальний й уряджує „плебісцити"! Та помилявся би той, хто гадав би, що тут справді йде мова про свобідне всенародне голосування. Всяка передвиборча аґітація заборонена, аґітація в пресі неможлива, бо існує лише фашистівська преса. Крім того є лише одна ліста кандидатів — та, яку встановила фашистівська „велика рада". При „плебісциті" виборці мають подавати голос лише „за" або „проти". При уживанні фашистами системи партійного терору, нема сумніву, що ця ліста матиме бажану для Мусоліні-я більшість. Таким чином, він зможе казати про себе, що панує з волі народу". Нововибраний плебісцитом парлямент не матиме жадних прав. Він мусітиме лише приймати до відома та без дебат затверджувати законопроєкти уряду.

60-літній ювилей „Просвіти" відсвяткуємо найкраще, коли всі від „мала до велика" станемо її членами. Тож спішіться зі зголошеннями в члени, надсилайте вкладки й іншим пригадуйте.

Сумерк більшовицької ґвардії.

Чічерін також на вигнанні?

Впадає в вічі, що комісар закордонних справ Радянського Союзу Чічерін ось уже пів року перебуває в Німеччині, куди він свого часу поїхав на лікування. Відомо, що Чічерін слабує на жолудок, цукрицю й боляки на ногах. Відомо, що він дуже перетомлений працею, яку він безнастанно протягом одинацяти літ, як головний керманич закордонної політики Радянського Союзу. Тому не дивним було би, що йому треба було і полікуватися і відпочити. Одначе його неприсутність в Радянському Союзі тягнеться занадто довго, і повстає питання, чи причиною цього його недуга, чи може тут якісь політичні мотиви. Деякі моменти вказували би на те, що тут головну ролю відограють саме політичні моменти

Для зрозуміння цього треба насамперед зазначити, що Чічерін є одним з останніх зі старої ґвардії Леніна, якого Сталін досі ще терпів при владі. Одні з цеї ґвардії, як наприклад Троцький, Раковський, Радек, Преображенський, Пятаков є на вигнанні. Інші, як Зіновєв та Каменєв, які покаялися, одержали від Сталіна „помилування" й мусять задовольнятися маленькими урядами під гострим доглядом аґентів Сталіна. Нарешті треті, як Калінін, Бухарін, Риков та Томський, на яких паде підозріння, що вони симпатизують з правим проти-сталінським крилом партії, є на найкращій дорозі до цього, що й їх усуне від влади всесильний диктатор. Таким чином зі старих співробітників Леніна в раді народніх комісарів задержалися до останнього часу лише Луначарський та Чічерін, бо вони відгравали в партійно-політ. боротьбі зовсім другорядну ролю і старалися триматись по можности здалека від усяких внутрішніх суперечок. Одначе вся „малоросійська" хитрість та влізливість Луначарського не могла вратувати його від того, що останніми часами богато партійних впливових членів розпочали проти нього завзяту боротьбу. Поборюють його, як і Чічеріна зброєю, якою вони свого часу поборювали інших. Обидва вони належать до *інтеліґенції* й не вийшли з робітничої кляси. А це є в Радянському Союзі при певних обставинах дуже небезпечною річю. А Чічерін є не лише інтеліґентом, але ще й „дворянином" та бувшим царським урядником.

Юрій Василевич Чічерін походить зі старої дворянської родини. Його предком був італієць Чічері, який в 1472 році був у почоті грецької царівни Софії Палеольоґ, небоги останнього візантійського цісаря, яка вийшла замуж за мо-

---

— Прошу!

Увійшли, але в кімнаті не було нікого. Кімната була перед хвилиною вимита, долівка ще мокра, всі річи заложені в один кут, на відчинених вікнах провітрювано одежу, постіль. Гості увійшли і станули при дверях, щоб не робити слідів по кімнаті. В третій кімнаті кричала ще служниця, в другій хтось шептав до когось.

По добрій хвилі увійшов молодий пан-отець. Поправляв на собі одежу, видно, щойно вбрався в неї. В руці тримав книжку проповідей, загнену на тому місці, де читав. На лиці був збентежений, навіть перестрашений. Воно було й зрозуміле: молодий учився на завтра, на неділю, проповіди, а ті люди впали, перебили. Але всеж таки промовив чемно:

— Дуже мені мило, дуже мило! — і запинав похапцем свою одежу. — Але чим можу служити? Вибачте, в мене нині, як кожної суботи, заведення божевільних. Жінка заводить лад від самого досвітку, що нема й де подітися... Я переглядав саме проповідь на завтра... Чим можу служити?

Гості станули ні в цих, ні в тих. Чим він міг їм служити? Вони його не знали, не мали до нього ніякого діла. Чим він міг їм служити? На це питання повинен був відповісти Роман, але він в тій хвилі сховав хвіст під себе і сховався за плечі товаришів.

— Ца наш товариш Роман привіз нас до вас, всечесніший отче, щоб ми мали честь познайомитися з вами і зложили своє глибоке поважання, — відповів Стецько, рятуючи дурну ситуацію.

— Ага, то ви — гості! Гості в суботу! Це цілком що іншого! Прошу, будь ласка сідати! — Але сідати не було на що, отже пан-отець кинувся здіймати стільці зі стола, потім гості і господар пересунули стіл на середину кімнати і засіли біля нього. Сли й одночасно з тим почули всі ніякові сть хвилі. Грицько і Стецько глянули на Романа, Роман сидів скупчений; мав вивезти своїх товаришів і позбутися їх, та приїхав сюди і — що далі? В другій кімнаті почали також скоро заводити лад. Крізь двері було чути, як стільці спадали на землю, як тягнено стіл, як хтось вибивав подушки і скоро кидав їх на постіль. Двері — мабуть до кухні — рипіли і скрипіли, хтось вбігав і вибігав...

Гості засіли. Пан-отець ще раз поправив свій сурдут і ще раз глянув у книжку, немов пригадуючи собі, на чому він станув. Потім відложив і промовив.

— Щож! Ферборя!

— Добре! — втішився Роман. — Граємо!

— Я не вмію! — промовив Стецько.

— І я на тім не розуміюся — докинув Грицько.

— Що-о-о? Ви оба не вмієте ферборя — спитав здивований пан-отець. — І ви студенти університету!? Ви — інтеліґентні люди? О, за моїх часів інакше виховувалися студенти, а про теольогів уже й не згадую! Не на марне зійшов час на святій теольоґії, чоловік бодай того одного навчився, що може придатися в житті! А щож ви? Щож ви вмієте практичного для життя?

— Вони оба письменники, цей пише вірші, а той оповідання, оба не мають ніколи часу — вияснював Роман.

Пан-отець махнув тільки рукою.

— Вірші, поезії, оповідання читають ґімназисти й молоденькі панни, коли їм в голові іще фі-фі! А іншим яка з того користь? А фербель — то ясна, благородна гра, то мистецтво! То не вистане по папері мах та мах з гори на долину, а то треба думати, комбінувати, висилювати ум. Ну, а може ви вмієте яку іншу благородну гру?

— Я граю щось трохи преференса й дурака — промовив Стецько.

— І свинки! — сміявся пан-отець. — Господи Боже! — і це студенти, інтеліґентні люди?! Мій паламар, як робить в ночі службу коло церкви, то з іншими вартівниками грає ферборя, а преференса, дурака — то й він би вже не грав! І щож мені робити з вами? — спитав пан-отець і сам здвигнув раменами. Запалив папіроску і став думати, що з такими гістьми робити?

— До того треба мати вже вроджений талант, а потім то треба і студіювати. Скоро ви досі не вмієте тієї штуки — ви вже й не будете її вміти! Але от що, я навчу вас грати кобанк. Те легка гра і найбільший дурень зрозуміє гру. Отже це так... — і він замішав карти, роздав і почав їх учити.

Вся та розмова тревала всього кілька хвилин. Стецькові і Грицькові стало дивно: увійшли перший раз у хату до незнайомої людини і по пятьох мінутах уже грають в карти... — Гра була по правді легка, полягала на не знанні і не на комбінаціях, а на пустім припадку, який грачі називають щастям. Показав пан-отець раз і другий і вони вже знали нову гру. Добре, але до тої гри треба було крім щастя мати ще й гроші... Грицько і Стецько, обидва рівночасно, зловилися за кишені й обидва пригадали собі в той сам мент історію від самого початку. А той початок був завсіди один і той самий: вони не мали грошей, а виїзджаючи, заставили годинник за 5 корон і поділилися тою великою сумою по поло-
вині. Їхали до Цапівки, а звідти до другої Ксені
— і тепер не було в них майже нічого. З тим сі-
дати до гри, якої вони й не вміли, було годі. Але
знов, що було робити, коли в "ому домі не знали
ніякої іншої забави, як карти? В найгіршому разі грозило їм, що можуть програти ввесь свій маєток, який увесь, злучений разом, виносив не цілих дві корони...

(Продовження буде.)

…сковського великого князя Іван III., праділа царя Івана Грізного. З покоління в покоління рід Чічеріних давав визначних державних мужів, учених та генералів. Сам Чічерін, якого матірю була прибалтійська бароцеса Маєндорф, володів чудово в слові й письмі німецькою, французькою, англійською й італійською мовою. Маючи великі родинні звязки та протекцію, він вступив на дипльоматичну службу царського уряду й почав робити швидку карієру. Та в 1907 р., маючи 35 літ, він пристав до соціял-демократів, його позбавлено служби й він мусів тікати за кордон. Тут він довший час жив у берлінському передмістю Целендорфі, а війна захопила його в Англії, де його, як інтернаціоналіста та більшовика посадили до вязниці. Після більшовицького перевороту в Петербурзі Ленін доложив усіх заходів, щоби англійський уряд виміняв його за кількох арештованих урядників англійського посольства. Англія пристала на це, і в кінці 1917 року Чічерін через Швецію вернув до Петербурга. Якби англійці тоді знали, що вони випускають з рук одного з найнебезпечніших ворогів британської імперії, вони напевно не спішили би так з його виміною.

Вернувши до Росії, Чічерін відразу пристав до Леніна і через кілька місяців по повороті вже став комісарем закордонних справ, як наступник Троцького(який став комісарем військових справ). Тут розвинув він нечувано інтензивну, політики та підміновування буржуазних та соціялістичних урядів цілого світа. Працював цілими днями й ночами, бо спав звичайно в будинку комісаріяту, від 10 рано до 2 години пополудні. Всі ноти до чужих держав писав він особисто й тут виказав себе незрівняним ділєктиком та майстром дипльоматичної штуки.

Та тепер прийшла черга й на нього, як прийшла вона на інших. Чи тільки на який час, чи на завсіди? Йому тяжко було служити під проводом Сталіна, який нічого не тямить на закордонній політиці й не знає обставин життя в чужих краях. Так його місце тимчасом зайняв жид Літвінов, як „заступник комісаря закордонних справ“, який не є такою індивідуальністю, якою без сумніву є Чічерін, і тому може лекше утримувати відповідні відносини до нового диктатора в Москві.

Убийство редактора в Загребі.

В Загребі невідомі особи вбили Тоні Шлеґеля, редактора ґазети „Новості“ і президента „Югославянської Стампи“. Шлеґель був дорадником теперішнього югославянського премієра, ґенерала Жівковіча. Крім того він був кандидатом на становище югославянського посла в Берліні або на державного пресового референта. Він був шурином віденського актора „Бурґтеатру“ Гартмана. Мотиви убивства й виконавці покищо не викриті. Призначено 200.000 динарів нагороди за викриття вбийників. Поліція арештувала в звязку з цим убийством редакторів хорватської ґазети „Хрват“, Щслера та Персіца і політичних хорватських діячів Трумбича, Махека та Прибицевича. Загально панує погляд, що убійство мало політичний підклад.

Збори Адвокатської Палати у Львові.

В суботу 23. ц. м. в год. 4. попол. відбулися Загальні Збори Палати Адвокатів у Львові, які відкрив президент Палати д-р Грек. Віцепрезидент Палати д-р Зомерштайн представив у своїм рефераті діяльність Виділу за мин. рік. Над його звітом вивязалася дискусія, при чому Збори величезною більшістю ухвалили поурґувати в міністерстві судівництва в справі затвердження статуту Палати, що м. ін. передбачує не двох, а трьох віцепрезидентів (третім буде українець). Після дискусії переведено вибір президії Палати і членів Виділу. Президентом Палати вибрано знова д-ра Грека. До Виділу вибрано з українців д-ра Я. Олесницького і д-ра М. Глушкевича. До дисциплінарної ради д-ра Евг. Давидяка, д-ра М. Волошина і д-ра Льва Ганкевича. До іспитової комісії для адвокатів вибрано зпоміж українців д-ра К. Левицького, д-ра Ф. Евина, д-ра Ол. Надраґу і д-ра Вол. Старосольського. До іспитової комісії для суддів вибрано з українців д-ра Ю. Кміцикевича, д-ра М. Левицького і д-ра Вол. Охримовича. До ініціятивної комісії увійшли м. ін.: д-р Ю. Кміцикевич і д-р Волод. Охримович. До ревізійної комісії адміністраційного фонду вибрано з українців д-ра Ст. Федака, до ревізійної комісії допомогового фонду — д-ра Степана Шухевича. До управи фонду вдів і сиріт ім. д-ра Каменського вибрано з українців д-ра Ст. Федака.

У справі музейних збірок Ставропігії і Народнього Дому.

У 20 ч. тижневика „Русскій Голос“ з 14. березня 1929 р. ст. 3—5. і осібною відбиткою появилася стаття „В защиту гал. русских музеев“ за підписом Николая Третяка сеніора Став. Інститута. Стаття ся має „согласно действительности“ подати історію вивезення у Росію і віднискання назад до краю обох музейних збірок Ставропіґії і Народнього Дому у Львові. І так починає п. сеніор Третяк: „По просьбе членов правления Ставроп. Института и Народного Дома русскія военныя власти, покидая Львов, вывезли музеи техже обществ из Львова...“

Які се були члени правленія свідчить про те протокол 95-ого засідання „Русского Народного Совета“ з 16. березня 1915, за підписами д-ра Івана Добрянського і д-ра Сохацького. В цему протоколі сказано: „Н. Г. Третяк обращается К. Р. Н. Совету с просьбой сделать предложенія насчет выбора сеніора, 2 товарищей сеніора и 12 членов совета Ставроп. Института. К. И. Тыховский высказывается против мненія Н. Г. Третяка. Председатель (Дудикевич) возражает К. И. Тыховскому, указывая на то, что Р. Н. Совет в силу установившихся традицій имеет право делать предложенія относительно личностей намечаемых в члены правленія наших обществ и учрежденій. Решено было поручить составить комисіи в составе пять членов (д-ра И. А. Добрянского, о. Костецкого, Н. Г. Третяка, Цероха, Мальца) список кандидатам в члены правленія Ставропиг. Ин-та....“. У 96. засіданні д-р Добрянський іменем вибраної комісії говорив про кандидатів і після „продолжительных преній“ одобрено предложений комісією особовий склад членів старшини і контрольної комісії числом 17 осіб, а вже в 97. засіданні з 2. квітня 1915 р. предсідник Дудикевич „приветствует новаго члена Р. Н. Совета в лице Ивана Онуфрієвича Цыбика, новоизбранного сеніора Ставр. Ин-ста, *котораго обязывает честным словом хранить в тайне все происходящее в заседаніях Р. Н. Совета*“.

Чия просьба? У 109. засіданні Р. Н. С. 9. травня 1915 р. предсідник Дудикевич „затронул дело эвакуаціи Музея Ставр. Инс-та. Причем заявил, что несмотря на громадный труд соединенный с опаковкой вещей Музея и *некоторого рода опасности их порчи* во время перевозки, председатель все же таки *предпочел распорядиться насчет евакуаціи*, чем подвергнуть опасности евентуальнаго разгрома „культурными германскими варварами. Все меры приняты председателем были вполне одобрены и единодушно приняты к сведенію“. У 111. засіданні Р. Н. С. 9. червня 1915 р. вже в Києві тойже предсідник Дудикевич, (а не присутна старшина Ставр. Інс-та) між іншим „доложил затем, что перевезены в Киев из Львова музеи Ставр. Инс-та и Р. Народ. Дома рукописи и старопечатныя книги из бібліотеки Р. Н. Дома и помещены пока что в комнатах первой гимназіи в Киеве“ (та закінчено друк календаря О-ва им. Качков. — рівноважне з попереднім!). Наконець у 105. засіданні 9. вересня 1915 р. предсідник Дудикевич повідомляє зібраних, що через брак ваґонів доведеться завтра з воєнної пристані Дніпра на пароході „Ольга“ виїхати з Києва на Ростов н. Д. членам Н. Совіта, селянам з контрактовог дому (дійсне пекло — І. С.) і „весь груз и кажется музеи Н. Дома и Ставропигіи“, против чого, як дійсно погубного для музейних збірок ніхто із присутної старшини Ставроп. Ін-ста і Нар. Дома не протестував.

Средства. Дальше твердить п. сеніор Третяк, що „деньги на содержаніе музея имелось из средств, вывезенных из Львова. Затем на эту цель реализировались купоны от ценных бумаг Ставроп. Инс-та. (Австрійські купони в часі війни на ворожій території!?) Однако реализація купонов оказалась скоро невозможной... У 166 засіданні Р. Н. С. 17. вересня 1915. р. вже в Ростові є виясеннія про отсі суми у словах: „Ввиду того, что правительством (російським — І. С.) отпускаются непосредственно Н. Р. Совету значительныя средства на содержаніе г.-рус. беженцев и что фактически Р. Н. С. в настоящее время один ведает всеми делами по их призренію“. До того у 184 засіданні 23. жовтня 1915. р. в присутности відпоручника рос. міністерства заграничних справ В. В. Олферьєва і членів старшини Ставропігії предсідник Дудикевич пригадує Р. Н. Совіту, що зараз після виповідження війни і заняття Галичини російськими військами, „была им исходатайствована в М-стве иностр. дел субсидія в 5.000 рублей для возобновленія официальных органов русской народной организаціи... начиная с сентабря 1914 г.... (а до цеї організації офіціально належала і Ставропігія — І. С.)... Р. Н. С. постановляет возобновить свое ходатайство о видаче в роспоряжение председателя Р. Н. Совета пособій, необходимых на расходы по деятельности Р. Н. Совета“.

У 192. засіданні 3з листопада 1915. р. сеніор Ставропігії Цыбик піддержує старання двох громадян про зачислення їх до вищої кляси побоpів із сих фондів, „мотивируя тем, что они оба являются членами Ставр. Инс-та, куда они были приняты за пособыя заслуги и вследствіе особаго к ним доверія“. Мало того, у 194 засіданні 5. падолиста 1915 р. вінже противиться предложенню знести дієти („суточныя“), що їх одержують члени Р. Н. С. в долатку до „пайка“, бо поденне є винагородою за труди, з чим годиться і бібліотекар „Народнього Дому“ Ф. И. Свистун, який додає: „что члены всех парламентов, сеймов, и всех политических и культурных заведеній получают за труды вознагражденіе“. Отсе болюче питання безгрішя виявилося і у 198 засіданні 14. падолиста 1915. р. в заяві Н. Г. Третяка: „как ему подлинно известно в польских комитетах, хотя на содержаніе и получают все одинаковый паек, каждый интиллигентный поляк получает пособія в общей суме свыше 150 рублей в месяц“. Протокол сей принято в присутности п. Третяка на 199 засіданні 15. падолиста. У 226. засіданні 12. лютого 1916. р. принято до відома у присутности членів старшини Ставр. Інс-та доповідь предсідника Дудикевича про виплату чеком рублів 15.993.60 від галицького ґенерал-губернатора з Києва титулом „пособія для Р. Н. Организаціи по 4.000 Рб. в месяц начиная с м. сентября 1915 р.. по следующим нормам: Содержаніе Н. Совета, нужды Н. Совета и пособія лицам по избранію Н. Совета“. Прелімінар видатків Р. Н. С. затверджує М-во внутр. справ у Петербурзі (засідання 14. листопала 1916 р.). В засіданні 14. січня 1917. р. було принято до відома передачу з „ґенерал-губернаторства занятых по праву войны областей Австро-Венгріи“ 8.000 рублів „пособія за м. ноябрь и декабрь 1916 г. на деятельность (зачеркнуто „членов“). Н. Совета“. Тільки 4. березня 1917. р. після перевороту „Р. Н. Совіт русской народної орґанізації Прикарпатской Руси“ мусів ствердити, що нема ні звідки дістати гроша на його потреби, та що нема кому перевести внутрішню ліквідацію рахунків його діловодства і на цему закінчити записи в 6. томі свого протоколу.

(Докінчення буде.)

І. Свенціцкий.

Конференція для справ Сходу Европи.

В днях 26—28 березня б. р. відбудеться у Відні заходами „Міжнародньої Жіночої Ліґи Мира і Свободи“ конференція, присвячена політичним питанням Сходу Европи. На порядку нарад конференції поставлені ось які справи: I) Загальне політичне положення, головно в Східній Европі. II) Питання закордонної політики: кордони; договори; зброєння. III) Питання внутрішньої політики: меншини; преса; виховання: громадська думка; моральне розоруження. В конференції візьмуть участь члени Виконавчого Комітету Міжнародньої Жіночої Ліґи і представниці слідуючих країн: Німеччини, Австрії, Чехословаччини, Мадярщини, Болгарії, Югославії, Румунії, України, Польщі, Литви, Латвії, Естонії і Фінляндії. Виконний Комітет звернувся до п-ні *пос. Мілени Рудницької* з проханням виголосити на конференції головний реферат про політичне положення в Східній Европі. Пос. Рудницька приняла запрошення і вже виїхала до Відня.

По широкому світі.

Міссісіпі прорвала знову цього року гаті в деяких місцях. Місто Квінсй загрожене повінню.

Льондонський кореспондент „Берлінер Таґеблятту“ повідомляє, що намірена породож англійських промисловців до Москви імовірно не відбудеться.

У Парижі були комуністичні маніфестації; 20 арештованих.

Анґлійський економіст сер Джордж Пеш передбачує в недалекому часі гостру фінансову крізу у всьому світі. Вона буде наслідком політики митових бар'єр і протекціоналізму, політики, що є, на його думку, рівнозначна зі самогубством народів.

В Ульстері скасували пропорціональну систему виборів. Парляментські вибори у травні будуть переведені на підставі „більшостевої“ системи.

При додаткових виборах до анґлійського парляменту консервативна партія, яка має дотепер більшість, стратила 15 місць. Лібералн здобули три місця, а робітнича партія дванацять.

Сойм.

Бюджетова сесія сойму і сенату замкнена.

Дуже жива дебата розвинулася вчора в соймі над звідомленням бюджетової комісії про внесок, що взиває Найвищу Контролю Палати поінформувати сойм, чи господарка уряду в мин. бюджетовому році оберталася в рямках ухваленого соймом бюджету.

Референт цієї справи пос. Чапінський (ППС) висказав жаль, що в часі нарад комісії над цією справою не був присутній голова Найв. Контролі Палати, наслідком чого комісія не мала можности вислухати його вияснень. При цій нагоді промовець підніс з вдоволенням, що мін. Гродинський предложив уже соймові закон про додаткові кредити за рік 1929-30 у звязку з коштами вистави в Познані. Опісля пос. Чапінський критикував Н. К. П., діяльність якої викликує в суспільности неспокій.

З черги забрав слово голова Найв. Контролі Палати проф. Врублевський, що подавав вияснення соймові. Ці вияснення були оперті на обчисленнях цілорічного переступлювання прелімінаря (загальних касових оборотів і додаткових кредитів), які можна передбачити.

При кінці проф. Врублевський заявив, що не всі внесення сойму були як слід уаргументовані. Це він уважає за свій обовязок подати до відома сойму. Колиж сойм не прийме його заяви до відома і не дасть йому апробати, то він витягне з того консеквенції.

Після того промовляв ще у тій справі марш. сойму Дашинський.

На самім початку засідання відбулася дискусія над внесеннями кількох клюбів у справі господарської ситуації. Промовляло кількох послів, м. ін. пос. **Луцький.** Дискусію перервано але передтим ухвалено резолюцію, в якій стверджено, що сойм підтримає всі заходи уряду в господарських справах.

Дальші точки денного порядку викликали вже ширшу дискусію. Внесення, щоби знести пашпортові оплати, після запевнення управителя міністерства скарбу Гродинського, що уряд є склонний піти на обниження тих оплат, відіслано до бюджетової комісії.

Після поданих на вступі промов про господарку в мин. бюджетовому році і про Найв. Контролю Палати реферував пос. Багінський (Визв.) внесення в справі ходу праць в конституційній комісії над ревізією конституції. Клюб ББ пропонував, аби конст. комісія могла працювати над зміною конституції також у часі між сесіями. Комісія з мотивів правних, звичаєвих, практичних і політичних спротивилася тому і внесення відкинула. Після промови мін. Цара внесення клюбу ББ відкинено.

Опісля сойм приняв резолюцію, в якій візвано уряд, аби в б. австр. займанщині ведення спадкового переводу переказано знову судам, а не нотарям. З черги принято резолюцію в справі помочі для населення, що потерпіло від елементарних нещасть. Зате відкинено внесення уряду, щоби продовжити на рік речинець стабілізації.

По павзі приступлено до голосування над поправками сенату до бюджету. В остаточних цифрах бюджет виносить: у видатках 2.787,787.731 зол. в доходах 2.954,967.414 зол. Бюдж. надвишка, з якої мають бути покриті 10-проц. додатки для урядовців, виносить 167,179.683 зол.

Після оголошення висліду голосування над поправками сенату відчитав мін. Складковський письмо Президента Річипосп., яким бюджетову сесію сойму замкнено. Марш. Дашинський побажав послам „Веселих Свят" і дякував їм за 5-місячну важку працю. Дякував теж міністрам і представникові уряду, що працювали з соймом цілих пять місяців.

Одночасно майже доручено канцелярії сенату письмо, яким замкнено бюджет. сесію сенату.

Перші кроки до зближення між Анґлією і СРСР.

З Льондону повідомляють, що вчора виїхала до Москви анґлійська делеґація, зложена із 150 представників найбільших анґлійських фірм, щоб докладно розслідити на місці господарку більшовиків та ствердити можливість навязання нових торговельних взаємин між Анґлією і СРСР.

—o—

Америка хоче навязати контакт з СРСР.

В Ню Йорку кружляють поголоски, що представники американського гірничого й електричного промислу, які бажають навязати контакт з СРСР, звернулися до Ювена Юнга, провідника репараційної комісії в Парижі, щоб він опрацював плян Доза також для СРСР, яким можна буде зліквідувати заграничні довги Росії, за що Злуч. Держави готові визнати уряд СРСР навіть де юре. „Женераль Електрі Компані", якої президентом є саме Юнг, не заперечує ні не потверджує цих поголосок. Зате провідник більшовицького торг. представництва Павло Брон заявив, що над справою російського довгу в Америці більшовицький уряд нераз уже застановлявся.

—o—

Напруження відносин між Анґлією й Америкою.

Затоплення анґлійського корабля.

На американських водах американський корабель „Абальон" затопив анґлійський „Імальон", тому, що на тому кораблі вже від трьох літ перевожувано алькоголь до Америки. Анґлійський амбасадор у Вашинґтоні домагався від американського уряду вияснення у тій справі. Американський уряд відповів, що не має офіціяльних, точних звідомлень з корабля про той випадок і тому не може нічого вияснити.

—o—

Літвінов і Сталін перемучені.

Повідомляють з Москви, що в найближчих днях виїзджає з Москви на лічення за границю заступник нар. ком. закордонних справ Літвінов. Літвінов у переїзді через Польщу мабуть задержиться у Варшаві та відбуде конференцію в актуальних політичних справах з мін. закорд. спр. Залеським.

Перед кількома днями Сталін піддався оглядинам лікарів, які ствердили в нього нервове перемучення і поручили йому усунутися на два місяці з політичного життя. Сталін мусітиме виїхати на відпочинок.

—o—

Лід на ріках рушив.

Зірвані мости на Вислі.

Під натиском леду зірвані два мости на Вислі на шляху Осьвенцім-Хшанів і на ріці Вислоці в Лабузю біля Пільзна. Це спричинило перервання комунікації в обох місцевостях. Леди пливуть дуже скоро, що зменшує небезпеку більших повіней. Правдоподібно нинішня ніч буде переломовою для ледів на Вислі під Варшавою. В неділю рано рушив лід на Сяні від Ослави до Загіря. Рівень води піднісся на 1.15 м. понад звичайний рівень ріки. Рівень води на Млечці (доплив Вислока) піднісся на 4 метри і залив передмістя Переворська. В понеділок вода вже вилила. Повторилися небезпечні ледові запори. На гірських ріках Вяр, Вирва, Стрвяж і Ступниця вода піднеслася на 70 цм. до 1 м. Також рушив лід на Дністрі в горішнім його бігу. Заходить небезпека, що й на Дністрі потворяться ледові запори.

—o—

Арештування четвертого справника нападу на листаря.

Роман Мицик, засуджений на 7 літ тяжкої тюрми за напад на листаря Кохановського, зізнав на розправі, що ділав на приказ „Брили" (псевдонім). У слідстві устійнено, що „Брилою" був **Зиновій Книш**, студ. IV. року прав, який мешкав в Акад. Домі при вул. Супінського, котрого й отсе арештовано. Підчас ревізії мали знайти при ньому почтові посвідки на висилані квоти до Бронфманівної. Книш ждав у дні нападу біля костела св. Анни на напасників, щоб відобрати від них заграблені гроші. Слідство ведеться далі.

З життя наших установ.

Загальні Збори С. У. А.

В суботу 23. березня ц. р. відбулися Загальні Збори Союзу Українських Адвокатів у салі Т-ва „Українська Бесіда" при численній участи членів. Збори відкрив президент СУА д-р Кость Левицький. Опісля відчитано протокол з попередніх Загальних Зборів, який принято. Слідували звідомлення з діяльности Виділу СУА, з яких виявилося, що Виділ розвинув у м. р. живу орґанізаційну працю між українськими адвокатами. Виділ підняв видавати свій журнал „Життя і Право" та боронив станових інтересів своїх членів.

Після уділення уступаючому Виділові абсолюторії приступлено до вибору нового Виділу. Президентом СУА вибрано через акламацію знова д-ра Костя Левицького, віцепрезидентом д-ра Михайла Волошина. Членами Виділу стали: 1. д-р Лев Ганкевич, 2. д-р Маріян Глушкевич, 3. Альфред Говикович, 4. д-р Евген Давидяк, 5. д-р Роман Перфецький, 6. д-р Володимир Константинович, 7. д-р Володимир Старосольський, 8. д-р Олександер Надрага, 9. д-р Михайло Терлецький і 10. д-р Евген Щуровський. До контрольної комісії увійшли: 1. д-р Володимир Охримович, 2. д-р Іван Кміцикевич і 3. д-р Богдан Совчак.

НОВИНКИ

— **Україніка.** Сербський щоденник „Новости" в ч. 2473 з дня 17. березня приносить чималу статтю п. М. Тумира під заг.: „Ювилей Великого Славянина — Пророка України. Життя Тараса Григоровича Шевченка". Стаття написана в українському патріотичному дусі і вже завдяки цьому одному є рідким випадком у сербській пресі.

— **Фош поруч Наполеона.** Похорони Фоша у Парижі були маніфестацією всього французького народу і нагадували „свято перемоги" після війни. Фоша рішили похоронити в соборі Інвалідів, де спочиває Наполеон. Уся світова преса присвячує обширні статті на тему стратеґічного ґенія Фоша. Деякі французи йдуть навіть так далеко, що не вагаються прирівнювати Фоша з Наполеоном. У патріотичному запалі вони забувають, що цим таки обнижують величину Наполеона.

— **За Фошем Сарай.** Помер у Парижі ґенерал Сарай, один із полководців у великій війні. Мав він 72 роки. У 1914 р. проводив третьою армією і відограв чималу ролю у битві над Марною. У 1915 р. був призначений головнокомандуючим союзних військ на Сході. Він організував военну базу у Сальоніках і проводив офензивою, що відобрала Манастир. У 1918 р. покинув військову службу наслідком ріжних непорозумінь у звязку з лінією політики Франції на Сході. У 1924 р. його призначили знову командантом французьких військ у Сирії.

— **Львівська темна хроніка.** Застрілився 60-літній тесля Іван Лось, що мав славу великого „бабія" і зводника. Не вважаючи на свій вік він робив вічно нові знайомства з молодими дівчатами та молодицями і виступав у ролі землевласника, який має женитись, ошукуючи їх при цьому. — Напротязі одної неділі львівські злодії відвідали кілька приватних мешкань і крамниць у ріжних кінцях міста і позабирали на вул. Сикстуській і Длугоша футра, на Боїмів сила матерій, на Лелевеля білля і футро.

— **Повінь у Львові.** Мешканці Львова знають, що єдина повінь, яка може їм загрожувати, може прийти хіба з хмароломом. Полтва при помочі всієї води, що йде водопроводами не стала би, здається, небезпечною рікою. Зате на вул. Снопківській є „ставки", радше сажавки, для вжитку сусідніх цеголень. Вони пригадали про своє істнування виливом, який без труднощів досягнув до домів на вул. Снопківській, що вся лежить нижче ставків.

— **Пожежа у Львові.** Сьогодні коло 9. год. вранці повстала пожежа в льокалі пральні при вул. Академічній ч. 26. При рятуванню один з персоналу ранений у голову. Заалярмована пожежна сторожа вгасила вогонь. Великих шкід нема.

— **Ріжні вістки.** Бувша румунська королева Марія погодилась при зустрічі у Франції зі своїм сином Карлом. — Відомий німецький диріґент Бруно Вальтер покинув становище диріґента в державній опері в Берліні; його димісія спричинена конфліктом з адміністраційною радою опери. — Бельґійський уряд асиґнував 25 міл. фр. на орґанізацію свят з нагоди 100-ліття незалежности Бельґії у слідуючім році. — У Ленінграді помер театральний діяч Б. І. Бентовін. — На Шлеську в Вел. Гайдуках ґранат покладений перед стацією невідомо ким ранив чотирьох школярів. — У Берліні згоріла фабрика з 15 автобусами. — Син російського тенора Смірнова 17-літній молодець кинувся з вежі Айфля вниз у розпуці, що батько не прислав йому грошей. — „Білий Дім" у Вашинґтоні, резиденція президента Спол. Держав, варта 19,685.975 дол., без приналежних до нього ґрунтів, а річне комірне 650.000 долярів.

— **Кінові химерниці.** Відома кінова артистка Констанс Тальмедж виходить утрете замуж у Голівуді 8-го травня. Її муж — молодий міліонер з Шікаґо, Товзенд Нечер. Весілля відбудеться в палаті славного коміка Бастер Кітона. Тальмедж розвелась у 1922 р. з першим мужем греком Парьоглю. У 1926 р. вийшла замуж удруге за льондонського капітана Мекінтоша. Не минуло й року, як муж утік від неї до рідної Шотляндії. Артистка має 29 літ, а почала свою каріеру ще дівчинкою в 1914 р. і хутко стала одною з найбільших фільмових акторок. У Голівуді її міліонові заробітки стоять на третім місці.

— **Доми без вікон.** „Дейлі Мейль" приносить вістку про нову ідею американських архітектів. Вони мають намір побудувати кілька великих домів без вікон. Мета — створити помешкання ідеально тихі і без продувів. Ці „модерністи" в архітектурі — як вони самі себе називають — заявляють, що богато вигідніше освічувати доми штучним світлом, ніж природним. Крім цього вікна спонукують мешканців зазирати через них і через це люди тратять забагато часу, а навіть нарушують свою моральну рівновагу. Доми т. зв.

сліпі матимуть крім штучного світла, ще й ульфрафіолетне проміння. Одним словом: поворот до печер вивінуваних модерним комфортом і модерними... ідеями.

— **Автомати замісць крамниць.** Хто з нас не відчуває вряди-годи невигоди наслідком примусово зачинених крамниць у місті? У неділю нпр. — саме тоді, коли найбільше осіб пригадує собі, що треба обстригтись і оголитись — крамниці стрижіїв зачинені. Від 7-ої год. вечора щодня всі неполадиані орудки мусять ждати до другого дня. В Англії починають радити собі з законом зачинювання крамниць — автоматами. Є вже там автомати з папіросами, марками, а тепер прийшла черга на корінні товари; за дрібні гроші можна добути з автомату всю ніч цукор, чай, каву, сало, ковбасу, масло...

— **В торгівлі** стрічається дуже богато фальшивої і шкідливої для здоровля цикорії. Щоби не набути фальсифікатів, треба купувати тільки вироби солідної, що дає повну ґарантію добірного товару, фабрики „СТАР" в Судовій Вишні. Фабрика ця виробляє крім цикорії, знану зі своєї доброти намістку кави „Колінка".

Громадяни! Поголовним членством дамо доказ перед світом нашої свідомости і національної гідности. Тому мерщій в ряди членів „Просвіти".

З судової салі.

Політичний процес у Коломиї.

Дня 20. березня ц. р. відбулася перед лавою присяглих в Коломиї тайна розправа проти студ. прав Дмитра Печенюка зі Стецеви за злочин з § 58 ц. поповнений через те, що в листопаді мин. року одержав від незнайомої йому особи більшу скількість летючок УВО. і нелеґального часопису „Сурма", які поліція у нього при переведенні домашньої ревізії сконфіскувала. Обвинувачував прокуратор Герц, трибуналові проводив віцепрезидент Саганек, боронив адвокат д-р Ів. Новодворський. Суддям присяглим поставлено 5 питань, а то в напрямі злочину з § 59 ц. § 65 а, § 300, § 302 і арт. 58 пресового декрету. Ці питання судді присяглі по промові оборони 12 голосами заперечили, так що обвинувачений по 4 і пів місячній слідчій тюрмі вийшов на волю.

Дописи.

БЕРЕЖАНИ. (*З діяльности Союзу Українок*). Дня 16. ц. м. в переїзді до Підгаєць задержалася в Бережанах сенаторка О. Кисілевська, що виголосила дуже інтересну промову про завдання українського жіноцтва під нинішню хвилю. Поважна скількість слухачок була просто захоплена. Після реферату богато наших пань і дівчат зголосило охоту до праці серед міщанок і селянок, яка є без сумніву найважнішим завданням інтеліґентного жіноцтва. Віїжджаючу сенаторку прощав з вдячністю великий ґурт українського жіноцтва ще й на зал. дворці. — Дня 17. ц. м. відограв амат. ґурток при „Союзі Українок" комедію в 4 діях „За двома заяцями". Вистава пройшла гладко, численна публика не щадила оплесків виконавцям. Філія „Союзу Українок" у Бережанах складає отсим шляхом щиру подяку о. Володимирові Соломці за його ревну режисерську працю.

БУСЬК. (З організаційного життя). Дня 26. лютого ц. р. відбувся Повітовий Народній Зїзд судового повіту Буськ, у якому взяли участь делеґати з 16 сіл повіту, вся місцева інтеліґенція і кількох священиків. Нарадами проводив місцевий адвокат д-р Процик. Посол о. д-р Пелліх здав звіт з діяльности Української Парляментарної Репрезентації і говорив про потребу та способи політичної орґанізації на селі. По рефераті розвинулася жива дискусія на актуальні політичні теми, в якій брали участь селяни делеґати, п. Ваньо, д-р Процик, Кость Пятниця з Буська й інші. По дискусії приступлено до вибору Повітового Народнього Комітету, якого головою вибрано одноголосно п. Вороновського, знаного діяча з Буська, заст. голови о. Васильківського з Острова і 10 членів зі судового повіту. Жива дискусія на Зїзді і видиме заінтересування широких селянських кругів політичними справами каже надіятися, що і в буському повіті почнеться тепер систематична і совісна робота.

Зі спортового життя.

Краєві змагання у важкій атлетиці та боксі.

Український Спортовий Союз у Львові уладжує в днях 20. і 21. квітня ц. р. краєві змагання у важкій атлетиці та боксі. До участи в цих змаганнях УСС. запрошує всі спортово-руханкові орґанізації краю, як також усіх окремих важко-атлетичних аматорів та аматорів боксу.

Зголошення змагунів приймає УСС. до дня 15. квітня ц. р. Пізніші зголошення будуть неважні.

Важення учасників і поділ на ваги відбудуться дня 20. квітня в годині 9-ій перед полуднем.

Подорож і прожиток змагунам мають оплатити товариства або самі учасники. Нічліг придбає УСС.

Аматорів, що не є членами ніякого з наших спортово-руханкових товариств, прохаємо зголосити своє участництво через одну з місцевих спортово-руханкових орґанізацій (клюби УСС., Сокіл, Луг) або, коли такої в місці нема, просто до УСС. Адреса: Український Спортовий Союз на руки д-ра Б. Гнатевича, Львів, Зіморовича 20.

Спортова Рада УСС.

ОГОЛОШЕННЯ

Громадяни! Приготовляймося до відповідного відсвяткування 60-літнього ювилею „Просвіти" та причинімося всі гідним нас ювилейним подарком до створення КНЯЖОГО ДАРУ для нашої Матери.

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок 26-го, г. 7·30 веч. „Царевич", оперетка Легара (премієра).

Середа 27-го, г. 3·30 попол. „Поворот тата" для молоді.

Середа 37-го, г. 7·30 веч. „Царевич", оперетка Легара.

Четвер 28., пятниця 29. і субота 30. березня театр замкнений.

Кіна.

„Аполльо": „Безгрішниця" Лявра Ля Плянте.

„Лев": „У крутіжі Парижа" з Ліль Даговер.

„Оаза": „Останній приказ".

„Палас": „Половена оканного".

„Пан": „Уланські любощі".

„Промінь" на Знесінню: „Голгофта".

„Фатаморгана": „Сторожі чесноти".

„Химера": „Золотий магніт".

Програма радіо.

Середа 27-го.

Льондон (358). 16·45 Легкий клясичний концерт. 17·45 Органи. 21·00 Опера „Іванчу".

Париж (1744). 12·30 Камерний концерт. 15·45 Концерт. 18·45 Пате.

Берлін (475,4). 16·30 Концерт орхестри. 20·30 Камерний концерт.

Мілянo (501,2). 12·30 Квартет. 20·30 Легка музика.

Лайпціґ (361,9). 21·00—1·00 Нічна музика.

Штутґарт (321,2) 20·15. Вечір Моцарта.

Гамбурґ (391,6). 20·00 Данська музика.

Рим (443,8). 17·30 Вокально-музичний концерт.

Відень (519,9) 19·00 Ораторія Гендля.

Будапешт (553,3). 17·40 Циганська музика і мадярські пісні 20·30 Віольончеля.

Москва (1442,3). Російська музика.

Харків (477). 10·00 Робітничий концерт. (1680) 20·00 Підвищення врожайности виклад.

Варшава (1395,1). 17·55 Орхестра. 19·30 Опера з Познаня.

Четвер 28-го.

Льондон (358). 19·45 Фортепянові сонати. 2·35 Концерт композиції.

Париж (1744). 12·30 Концерт Льокателі. 15·45 Симфонічний концерт.

Берлін (475,4). 16·30 Концерт сліпих артистів.

Мюнхен (536,7). 16·30 Концер Анни Ґрес-Станг. 19·00 Стара камерна музика.

Гамбурґ (391,). 21·40 Старі німецькі мистці.

Лайпціґ (361,9). 16·30 Чеська музика.

Мілянo (504,2). 20·30 „Джіюліано" опера Зондові.

Відень (519,9). 17·30 „Парсіфаль" з опери.

Москва (1442,3). 19·00 Симфонічна орхестра.

Харків (477). 18·00 Камерний концерт. (1680) 19·30 Камерний концерт.

Спішіться з висилкою членських вкладок до Т-ва „Просвіта". Нехай ні одного не буде між нами, який не став би в ювилейному році його членом.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Новий Український Театр дир. П. Карабіневича

Копичинці:
27.III. Маруся Богуславка.
28.III. Вій.
29.III. Казка Старого Млина.
30.III. Сврітка Хася.
31.III. Базар.
Теребовля:
1.IV. Базар.
Тернопіль:
2.IV. Базар.
3.IV. Два злодії.
Козова:
4.IV. Вій.
5.IV. Казка Старого Млина.
6.VI. Випрест.
7.IV. Маруся Богуславка.
Бережани:
8.IV. Вій.
9.IV. Базар.
10.IV. Маруся Богуславка. 4—?

Головний Виділ Українського Технічного Товариства повідомляє отсим Товаришів, Членів Т-ва, що в середу дня 27. березня ц. р. о год. 18-тій відбудеться в домівці Т-ва відчит тов. інж. Андрія Корнеллі на тему: „Торфовиська і їх користування". — З огляду на цікаву тему цього відчиту, Виділ сподається як найчисленнішої участи Товаришів.
1662 1 2

Товариство Охорони Воєнних Могил у Львові пригадує, що звичайні Загальні Збори Т-ва відбудуться в неділю дня 31. ц. м. в салі „Української Бесіди" (вул. Рутовського ч. 22) в 5. год. попол. Право голосування мають усі члени-опікуни, члени Головної Ради, голови Філій або їх заступники, члени контрольної комісії і відпоручники звичайних членів, вибрані на філіяльних зборах. Просимо в останнє наші Філії прислати нам звідомлення з діяльности, себто виповнений квестіонар. 1—3

Присилайте передплату!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПЛАТИМО високі ціни за золото брилянти і перли Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. Оцінка безплатно. 13 6 42—?

НОВІ НОТИ В. Безкоровайний: Піду в садок. Дужи мої — міш. хор, Плотію уснув, Садок вишневий — хор жін. і муж., Треба всюди приятеля — сольоспів. 1674 2—3

МУЗИЧНІ ВІСТИ приймають дописи. Пошукується кольпортерів. Ноти і катальоги висилає: Торбан, Львів, вул. Оссолінських ч. 6 1579 8—10

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх,** Львів, пл. Маріїнська ч. 5. Купую брилянти, золото, срібло плачу найвищі ціни 3 148-?

УНЕВАЖНЮЄТЬСЯ військову книжечку, видану через ПКУ в Раві руській на імя Стефан Молоко син Григ. ур. 1904 р. 1683 1 3

ПИСАРА, евентуально соліцитатора, що бігло пише на машині, прийме адвокат Степан Мудрецький в Тлустім. 1681 а) 1-5

РУТИНОВАНИЙ КОНЦИПІЄНТ потрібний в адвокатській канцелярії. — Зголошення з поданням умовин і референцій до Адміністрації „Діла" під: „Адвокат на Поділлю". 1681 1-5

РАТУЙТЕ своє здоровля і з весною починайте лічення водами мінеральними фабрики „Здоровля" (вул. Здрове ч. 9, тел. 14—72). — Води ці продуковані і під директивою визначного хеміка удосконалені, перевисшають в успіхах всі інші. 1684 1—3

Ширіть наш часопис!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Специяліст недуг легенів, серця і жолудка

Д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

432 Пересвітлення Рентґеном. 19—24

За інформаціями в справі лікування сірчаними і боровиновими купелями та питними мінеральними водами в цьогорічному сезоні в ЧЕРЧІ, належить звертатися до канцелярії Управи Купелевого Заведення

„МІНЕРАЛЬНИЙ ЖИВЕЦЬ ЧЕРЧЕ"

Львів, вул. Косьцюшка ч. 5.

1653 **Ізмараґд.** 3—3

24 зол. СТОЛОВЕ НАКРИТТЯ **24 зол.**

з хінського срібла: 6 ложок, 6 вилок, 6 ножів і 6 ложочок тільки у

Б. ҐРИНБЕРҐА, ЛЬВІВ,

вул. Сикстуська ч. 4 Тел. 59—2

1644 2—3

В будуарі кожної **елеґантної жінки** царює славна **французька водка**

„BKAZAY"

1589 а) **Жадайте скрізь!** 2—4

КОЛІНСЬКА ЦИКОРІЯ
І МІШАНКА
„КОЛІНКА"
Знак товаровий
СТАР
„СТАР"
ФАБРИКА ДОМІШОК ДО КАВИ
СУДОВА ВИШНЯ
СП. АКЦ.
ЖАДАЙТЕ ВСЮДИ!

Подяка.

Щиру подяку складаємо сею дорогою Вп. Д-р Осипові Бородчакові за сердечне пожертвовання і вирвання з обіймі страшної смерти нашої недужої дорогої донечки Олі.

1656 1—1 **Марія і Семен Дубіняк.**

За редакцію відповідає Василь Мудрий. **Видає Видавнича Спілка „Діло".** **З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів. Ринок ч. 10**